

Sygn. akt III K 481/15

Uzasadnienie wyroku z dnia 27 sierpnia 2015 roku

W akcie oskarżenia z dnia 30 października 2012 roku M. K. (1) została oskarżona o to, że:

1. w okresie od 24 do 28 listopada 2005 roku w W., w celu użycia za autentyczny, podrobiła dokument w postaci „Zaświadczenia nr 11/05 z 24.11.05 r. o zatrudnieniu i osiągniętych zarobkach” w (...) z siedzibą W. ul. (...) wystawione na nazwisko K. W. poprzez jego wypełnienie treścią, ostemplowanie pieczętą (...), to jest o czyn z art. 270 § 1 k.k.;

2. w okresie od 26 do 28 listopada 2005 roku w W. czyniła przygotowania do podrobienia dokumentu w postaci „Zaświadczenia nr 11/05 z 26.11.05 r. o zatrudnieniu i osiągniętych zarobkach” w Sklep (...) z siedzibą W. ul. (...) wystawione na nazwisko R. N. poprzez jego ostemplowanie pieczętą Sklep (...) i wypełnienie treścią, to jest o czyn z art. 270 § 3 k.k.;

3. w nieustalonym czasie, lecz nie później niż 28 listopada 2005 roku w W., czyniła przygotowania do podrobienia dokumentów w postaci trzech „Zaświadczeń o zatrudnieniu i osiągniętych zarobkach” w (...) z siedzibą W. ul. (...) poprzez ich ostemplowanie pieczętą firmy (...), to jest o czyn z art. 270 § 3 k.k.

Wyrokiem z dnia 3 grudnia 2013 roku, sygn. akt III K 977/12, Sąd Rejonowy uniewinnił M. K. (1) od popełnienia zarzuconych jej czynów.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 28 kwietnia 2014 roku, X Ka 224/14, na skutek apelacji Prokuratora, wyrok ten został uchylony, a sprawa została przekazana Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy wyrokiem z dnia 22 grudnia 2014 roku, sygn. III K 420/14, Sąd Rejonowy postępowanie karne przeciwko M. K. (1) umorzył ze względu na przedawnienie karalności, przyjmując, że czyn z pkt 1. stanowi wypadek mniejszej wagi i kwalifikuje się z art. 270 § 1 i 2a k.k.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 22 maja 2015 roku, X Ka 383/15, na skutek apelacji Prokuratora, wyrok ten został uchylony w części dotyczącej czynu z pkt 1., a sprawa w tym zakresie została przekazana Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania ze wskazaniem, że ocena Sądu Rejonowego w przedmiocie kwalifikacji tego czynu jako wypadku mniejszej wagi odbyła się wadliwie, bez uwzględnienia okoliczności przewidzianych w art. 115 § 2 k.k. i oceny tej należy dokonać ponownie.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy za podstawę wyroku Sąd Rejonowy przyjął następujące ustalenia:

W 2005 roku M. K. (1) pracowała jako kelnerka w restauracji działającej pod nazwą „(...)” w W. przy ulicy (...). Nie legitymowała się umową o pracę zawartą w formie pisemnej. Miała nieograniczony dostęp do pomieszczenia, w którym znajdowała się formularze zaświadczeń o zatrudnieniu i zarobkach oraz pieczętka firmowa restauracji.

(dowód: wyjaśnienia M. K. (1) k. 48, zeznania R. P. k. 27, zeznania I. P. (2) k. 30)

W okresie zatrudnienia bez zgody prowadzącej tę restaurację (...) pobrała kilka formularzy zaświadczeń o zatrudnieniu i odcisnęła na nich pieczętę firmową o treści „(...)”. Zaświadczenia te pobrała z zamiarem wykorzystania ich w celu nabycia telefonu komórkowego.

(dowód: wyjaśnienia M. K. (1) k. 48)

W dniu 28 listopada 2005 roku w czasie przeszukania samochodu osobowego należącego do M. S. funkcjonariusze Policji ujawnili m. in. zaświadczenie nr 11/05 z dnia 24 listopada 2005 roku wskazujące, że K. W. jest zatrudniona w restauracji (...) na stanowisku kierownika zmiany od 01 sierpnia 2004 roku na podstawie umowy o pracę zawartej

na czas nieokreślony i uzyskuje miesięczne wynagrodzenie netto w kwocie 1550 zł. Na zaświadczeniu, sporządzonym przy użyciu formularza, odcisnięta była pieczętka o treści „(...) (...)-(...) W., ul. (...), NIP (...), REGON (...)”.

(dowód: protokół przeszukania k. 6 – 8, zaświadczenie nr 11/05 obwoluta k. 84, kopia k. 85, wykaz dowodów rzeczowych Nr 1/18/06 na k. 34 – 35, poz. 3)

Zaświadczenie to zostało podrobione przez M. K. (1) w ten sposób, że własnoręcznie uzupełniła ona pismem ręcznym odpowiednie rubryki w formularzu i nakreśliła podpis (...).

(dowód opinia biegłego k. 138-148, zeznania K. W. k. 40)

Poprzednio inne z pobranych zaświadczeń M. K. (1) podrobiła w ten sposób, że uzupełniła je swoimi danymi i podpisała się nazwiskiem I. P. (2), a następnie na jego podstawie w dniu 10 listopada 2005 roku w Galerii (...) w W. przy ul. (...) zawarła z przedstawicielem operatorem telekomunikacyjnego O. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych na okres 24 miesięcy, w wykonaniu której nabyła telefon komórkowy marki N. (...) za kwotę 1 zł.

(dowód: wyjaśnienia M. K. (1) k. 48, zeznania R. P. k. 26v, zeznania I. P. (2) k. 30, zeznania K. S. k. 60)

Po około 2 tygodniach przekazała ten telefon M. S., który był wówczas jej konkubentem i z którym wspólnie zażywała środki odurzające. M. S. za jej zgodą telefon ten zastawił w lombardzie, a uzyskaną w zamian za to kwotę M. S. i M. K. (1) przeznaczyci na nabycie środków odurzających.

(dowód: wyjaśnienia M. K. (1) k. 48)

Na prośbę M. S. M. K. (1) podrobiła także kolejne zaświadczenie nr 09/05 z dnia 10 listopada 2005 roku o zatrudnieniu i zarobkach M. S. również w ten sposób, że uzupełniła treść tego zaświadczenia i podpisała je nazwiskiem I. P. (2).

(dowód: wyjaśnienia M. K. (1) k. 48v, zeznania R. P. k. 26v, zeznania I. P. (2) k. 29v)

Zaświadczenie to w dniu 28 listopada 2005 roku ujawnili funkcjonariusze Policji w czasie przeszukania odzieży osobistej oraz portfela M. S..

(dowód: protokół przeszukania k. 3-5)

M. K. (1) podrobiła także zaświadczenie o zarobkach K. W. z dnia 24 listopada 2005 roku, na którym odcisnięta była pieczętka o treści Sklep (...) w ten sposób, że własnoręcznie uzupełniła jego treść i podpisała się je nazwiskiem W.. Formularz zaświadczenia znalazła w bagażniku samochodu osobowego należącego do M. S., a dane K. W. przepisała z legitymacji ubezpieczeniowej K. W. nr (...), którą z kolei znalazła na klatce schodowej budynku przy ul. (...) oraz w której wkleiła własne zdjęcie i podpisała się nazwiskiem W. w miejscu przeznaczonym na podpis ubezpieczonego. Zaświadczenie to podrobiła w celu pozyskania środków odurzających dla siebie i M. S.. W legitymacji odcisnięte były pieczętki zarówno o treści „(...)”, jak i Sklep (...).

(dowód: wyjaśnienia M. K. (1) k. 48v, zeznania W. K. k. 18-19, zeznania K. W. k. 39-40)

Powyzsze zaświadczenie oraz legitymacja ubezpieczeniowa zostały ujawnione przez funkcjonariuszy Policji w dniu 28 listopada 2005 roku w czasie przeszukania samochodu osobowego należącego do M. S..

(dowód: protokół przeszukania k. 6 – 8)

Znajomymi M. K. (1) byli R. N. i M. K. (2), którzy wspólnie z nią zażywali środki odurzające od 2001 roku.

(dowód: wyjaśnienia M. K. (1) k. 48)

Na prośbę R. N. M. K. (1) podrobiła zaświadczenie z dnia 22 listopada 2005 roku o zarobkach R. N. w ten sposób, że własnoręcznie uzupełniła treść tego zaświadczenia i podpisała je nazwiskiem I. P. (2).

(dowód: wyjaśnienia M. K. (1) k. 47, zeznania R. P. k. 26v, zeznania I. P. (2) k. 29v, wyjaśnienia M. K. (2) k. 22)

Z kolei na prośbę M. K. (2) M. K. (1) podrobiła dwa zaświadczenia nr 11/05 o zarobkach M. K. (2) odpowiednio z dnia 25 listopada 2005 roku oraz 26 listopada 2005 roku, na którym odcisnięta była pieczętka o treści Sklep (...) w ten sposób, że własnoręcznie nakreśliła jego treść i podpisała się je nazwiskiem W. K..

(dowód: wyjaśnienia M. K. (1) k. 49v, zeznania W. K. k. 18-19, wyjaśnienia M. K. (2) k. 22, k. 44v.)

Wspomniana pieczętka została ujawniona przez funkcjonariuszy Policji w dniu 29 listopada 2005 roku w czasie przeszukania lokalu mieszkalnego M. K. (2).

(dowód: protokół przeszukania k. 12-14)

W dniu 01 grudnia 2005 roku M. K. (1) rozpoczęła terapię odwykową w zamkniętym ośrodku terapii uzależnień.

(dowód: wyjaśnienia M. K. (1) k. 48v)

Stan psychiczny M. K. (1), będący wynikiem uzależnienia od środków odurzających, nie znosił ani nie ograniczał zdolności do rozpoznania znaczenia czynów ani pokierowania postępowaniem.

(dowód: wyjaśnienia M. K. (1) k. 49, opinia biegłych psychiatrów k.313 - obwoluta)

Obecnie M. K. (1) ma 32 lata, jest technikiem ekonomistą, ma stałe zatrudnienie i uzyskuje wynagrodzenie w kwocie około 2.000 złotych miesięcznie, a na jej utrzymaniu pozostaje małoletnie dziecko. Jest osobą jednokrotnie karaną za występki z art. 270 § 1 k.k. na karę grzywny.

(odpis z K. k. 725, dane osobopoznawcze, k. 317)

Wyjaśnienia składane przez M. K. (1) w dniu 25 kwietnia 2006 roku (k. 46 – 50 oraz k. 52 – 53) w toku postępowania przygotowawczego o sygn. akt 2 Ds. 3474/05/V, dotyczyły m.in. czynu z pkt 1., który wówczas nie został objęty ani postanowieniem o przedstawieniu zarzutów ani aktem oskarżenia wszczynającym postępowanie sądowe zakończone wyrokiem skazującym M. K. (1), wydanym w sprawie o sygn. akt III K 1165/06. W sprawie niniejszej wyjaśnienia te były istotne o tyle, że już wówczas M. K. (1) negowała popełnienie czynu z pkt 1. aktu oskarżenia, który obecnie został przeciwko niej skierowany, przyznając się jednocześnie do podrobienia szeregu innych zaświadczeń, które to czyny były przedmiotem tamtego postępowania. M. K. (1) wyjaśniała wówczas, że do połowy 2005 roku pracowała jako kelnerka w restauracji (...) przy ul. (...) w W., która to restauracja prowadzona była przez I. P. (2), a pracownicy restauracji mieli dostęp do pomieszczenia, w którym znajdowały się formularze zaświadczeń o zatrudnieniu i zarobkach oraz pieczętka firmowa. Wyjaśniała, że bez wiedzy i zgody I. P. (2) zabrała kilka takich formularzy i podstemplowała je pieczętką firmową, a zrobiła to w celu ich wykorzystania do nabycia telefonu komórkowego. Nie miała bowiem podpisanej umowy o pracę z I. P. (2) i nie mogła uzyskać od niej zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach. Wyjaśniła także okoliczności podrobienia szeregu zaświadczeń o zatrudnieniu i zarobkach kolejno na prośbę M. S., R. N. oraz M. K. (2) w celu pozyskania pieniędzy potrzebnych do nabycia środków odurzających.

W tej części wyjaśnienia M. K. (1) należało uznać za wiarygodną podstawę poczynionych w sprawie ustaleń. Korespondowały one bowiem z zeznaniami R. P. i I. P. (2), według których oskarżona pracowała w prowadzonej przez nich restauracji dorywczo w 2005 roku i miała swobodny dostęp do pieczętki firmowej restauracji. Z wyjaśnień tych świadków wynikało także, że nie zatrudniali oni ani R. N. ani M. S., a do podrobienia zaświadczeń przez uzupełnienie danych R. N. i M. S. i przez podpisanie się nazwiskiem I. P. (2) na tych zaświadczeniach M. K. (1) przyznawała się konsekwentnie. Wyjaśnienia M. K. (1) w tej części korespondowały także z wyjaśnieniami M. K. (2), który potwierdzał okoliczność podrobienia przez M. K. (1) zaświadczenia dla R. N. oraz wyjaśniał, że ze względu na występujący u niego

wówczas ciąg narkotykowy nie potrafi powiedzieć kto wypisywał zaświadczenie nr 11/05 z dnia 25 listopada 2005 roku uzupełnionego jego danymi, do czego M. K. (1) także konsekwentnie się przyznawała. Wyjaśnienia M. K. (1) korespondowały wreszcie z zeznaniami W. K., według których nie zatrudniała ona K. W., a M. K. (2) nie upoważniała do używania firmowej pieczętki, która użyta została na zaświadczeniach podrobionych przez M. K. (1) przez podpisanie się nazwiskiem W. K. i uzupełnienie zaświadczeń odpowiednio danymi K. W. i M. K. (2), do czego M. K. (1) także konsekwentnie się przyznawała.

W niniejszej sprawie w toku postępowania przygotowawczego o sygn. akt 2 Ds. 164/12/III (k. 185 – 186v) oskarżona M. K. (1) przyznała się do popełnienia m.in. czynu z pkt 1. aktu oskarżenia, wyjaśniając jedynie, że według jej pamięci zarzut ten był już przedmiotem poprzedniego postępowania.

Z kolei na etapie postępowania sądowego (sygn. akt III K 977/12, k. 318 – 319) oskarżona nie przyznała się do popełnienia m.in. czynu z pkt 1. i wyjaśniła, że w 2005 roku Policja, przedstawiając jej zarzut, okazywała zaświadczenia i informowała ją, że są to wszystkie zaświadczenia zabezpieczone w jej sprawie. Przyznała się wówczas do wszystkich zarzuconych jej w tamtym postępowaniu czynów i została ukarana, a w chwili obecnej nie jest w stanie powiedzieć czy zaświadczenie będące przedmiotem niniejszego postępowania wypisała własnoręcznie, czy też nie. W ocenie oskarżonej została on już skazana za ten czyn i w związku z tym obecnie nie poczuwa się do winy.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy (sygn. akt III K 420/14, k. 595) oskarżona nie przyznała się do popełnienia m.in. czynu z pkt 1. i odmówiła składania wyjaśnień.

Po raz kolejny przy ponownym rozpoznaniu sprawy ujawnione zostały dotychczas złożone przez nią wyjaśnienia.

Wyjaśnienia oskarżonej złożone na etapie postępowania sądowego, w których nie przyznawała się do popełnienia czynu z pkt 1 aktu oskarżenia należało uznać za niewiarygodne. W tym zakresie pozostawały one bowiem w oczywistej w sprzeczności z dowodem z opinii biegłego z zakresu pisma ręcznego (k. 138-148), opinii jasnej, pełnej i nie budzącej jakichkolwiek wątpliwości, a kategorycznie stwierdzającej, że zaświadczenie nr 11/05 z dnia 24 listopada 2005 roku wskazujące, że K. W. jest zatrudniona w restauracji (...) na stanowisku kierownika zmiany od 01 sierpnia 2004 roku na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony i uzyskuje miesięczne wynagrodzenie netto w kwocie 1550 zł zostało podrobione przez M. K. (1) w ten sposób, że własnoręcznie uzupełniła ona pismem ręcznym odpowiednie rubryki w formularzu zaświadczenia i nakreśliła podpis (...), wskazujący na I. P. (2) jako pracodawcę prowadzącego wspomnianą restaurację. Okoliczność ta znajdowała ponadto potwierdzenie w zeznaniach K. W. (k. 40), która zeznała, że nigdy nie była zatrudniona w restauracji (...).

Natomiast odwoływanie się do przeszkody procesowej określonej w art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. – jak w istocie należy rozumieć przyczynę, dla której oskarżona nie przyznawała się do popełnienia zarzuconego jej czynu z pkt 1. – okazało się niezasadne. Wprawdzie prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego wydanym w sprawie o sygn. III K 1165/06 M. K. (1) została skazana m.in. za czyn z art. 270 § 1 k.k., polegający na podrobieniu zaświadczenia o zatrudnieniu wystawionego na nazwisko K. W. z dnia 24 listopada 2005 roku, to jednak skazanie to dotyczyło zaświadczenia sporządzonego na formularzu (...), na którym odcisnięta została pieczętka o treści Sklep (...) i na którym oskarżona podpisała się nazwiskiem (...). Sprawa niniejsza dotyczy zaś zaświadczenia z dnia 24 listopada 2005 roku wystawionego na nazwisko K. W., na którym odcisnięta została pieczętka o treści „(...)” i na którym oskarżona podpisała się nazwiskiem (...). Podrobienie przez oskarżoną tego zaświadczenia stanowi zatem odrębny czyn, co do którego postępowanie karne nie toczyło się i nie zostało prawomocnie zakończone, tak jak to przewiduje art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.

Za wiarygodne należało uznać zeznania świadków zeznania R. P., I. P. (2), K. W., K. S., osób obcych względem oskarżonej, co do których nie ujawniły się jakiegokolwiek okoliczności, mogące stanowić podstawę odmowy uznania wiarygodności zeznań tych świadków. Podobnie za wiarygodne należało uznać zeznania W. K. oraz wyjaśnienia M. K. (2), które korespondowały z wyjaśnieniami oskarżonej.

Zeznania pozostałych świadków na obecnym etapie postępowania okazały się nieistotne dla rozstrzygnięcia.

Za wiarygodne należało uznać opinię biegłych psychiatrów oraz opinię biegłego z zakresu pisma ręcznego, które były jasne, pełne, niekwestionowane przez strony i nie budziły wątpliwości. Za wiarygodne należało uznać także pozostałe dowody ze źródeł nieosobowych, niekwestionowane przez strony.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W świetle całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego popełnienie przez oskarżoną M. K. (1) zarzucanego jej występku było niewątpliwe.

Występek z art. 270 § 1 k.k. polega na podrobieniu lub przerobieniu dokumentu w celu użycia go za autentyczny lub na użyciu takiego dokumentu jako autentycznego. Podrobienie dokumentu oznacza nadanie jakiemuś przedmiotowi pozorów dokumentu w celu wywołania wrażenia, że zawarta w nim treść pochodzi od wymienionego w nim wystawcy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2000 r., III KKN 233/98, Lex 51125). Popełnienie występku z art. 270 § 1 k.k. wchodzi w rachubę jedynie w przypadku istnienia zamiaru bezpośredniego, gdyż działanie sprawcy musi być nakierowane na cel użycia podrobionego dokumentu jako autentycznego.

W myśl art. 115 § 14 k.k. dokumentem jest natomiast każdy przedmiot lub inny zapisany nośnik informacji, z którym jest związane określone prawo, albo który ze względu na zawartą w nim treść stanowi dowód prawa, stosunku prawnego lub okoliczności mającej znaczenie prawne.

Zaświadczenie nr 11/05 z dnia 24 listopada 2005 roku wskazujące, że K. W. jest zatrudniona w restauracji (...) na stanowisku kierownika zmiany od 01 sierpnia 2004 roku na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony i uzyskuje miesięczne wynagrodzenie netto w kwocie 1550 zł, niewątpliwie kwalifikował się jako dokument w rozumieniu art. 115 § 14 k.k., skoro stanowił potwierdzenie okoliczności zatrudnienia i uzyskiwanego z tego tytułu wynagrodzenia, mogące w obrocie prawnym służyć ustaleniu zdolności do wykonywania zaciąganych zobowiązań o charakterze pieniężnym.

Zaświadczenie to, uzupełnione przez oskarżoną pismem ręcznym i podpisane przez nią nazwiskiem (...), kwalifikowało się jako dokument podrobiony w rozumieniu art. 270 § 1 k.k., skoro dzięki temu sprawiało wrażenie, że obejmuje oświadczenia pochodzące na I. P. (2) jako pracodawcy.

Cel posłużenia się przez oskarżoną podrobionym przez siebie zaświadczeniem jako autentycznym był niewątpliwym w świetle następujących okoliczności. Już z samych wyjaśnień oskarżonej jednoznacznie wynikało, że oskarżona pobrała bez zgody prowadzącej restaurację (...) kilka formularzy zaświadczeń o zatrudnieniu i odcisnęła na nich pieczętą firmową o treści „(...)” po to, aby wykorzystać je w celu nabycia telefonu komórkowego. Jedno z zaświadczeń podrobiła w ten sposób, że uzupełniła je swoimi danymi i podpisała się nazwiskiem I. P. (2), a następnie na jego podstawie zawarła z przedstawicielem operatora telekomunikacyjnego umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w wykonaniu której nabyła telefon komórkowy, który to następnie przekazała konkubentowi, aby zastawił go w lombardzie, a uzyskaną w zamian za to kwotę oboje przeznaczyli na nabycie środków odurzających. Na prośbę konkubenta oskarżona podrobiła także kolejne zaświadczenie nr 09/05 z dnia 10 listopada 2005 roku o zatrudnieniu i zarobkach w ten sposób, że uzupełniła je danymi konkubenta i podpisała je nazwiskiem I. P. (2). W dniu 28 listopada 2005 roku zaświadczenie to znajdowało się nadal w posiadaniu konkubenta oskarżonej. Zaświadczenie podrobione przez oskarżoną, objęte niniejszym postępowaniem, zawierające dane K. W. z odcisniętą pieczętą „(...)” oraz kolejne zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach także zawierające dane K. W. z dnia 24 listopada 2005 roku, na którym odcisnięta była pieczętka o treści Sklep (...), podrobione przez oskarżoną – według jej wyjaśnień – w celu pozyskania pieniędzy potrzebnych do nabycia środków odurzających dla niej i dla konkubenta, znajdowały się w dniu 28 listopada 2005 roku w samochodzie konkubenta oskarżonej wraz z legitymacją ubezpieczeniową zawierające dane K. W. nr (...), w której oskarżona wkleiła własne zdjęcie i podpisała się nazwiskiem (...) w miejscu przeznaczonym na podpis ubezpieczonego. W legitymacji tej odcisnięte były pieczętki zarówno o treści „(...)”, jak i Sklep (...). Okoliczności te

jednoznacznie wskazują, że w odniesieniu do zaświadczenia objętego niniejszym postępowaniem, cel podrobienia przez oskarżoną zaświadczenia polegał na posłużeniu się nim w obrocie prawnym przez zawarcie na jego podstawie na rachunek I. W. fikcyjnej umowy z osobą, która będzie bezpodstawnie przypuszczać, że nabywa wierzytelność względem I. W., w zamian za to co dokonana na rzecz oskarżonej przysporzenia.

Przypisanie winy oskarżonej nie budziło żadnych wątpliwości. W sprawie nie ujawniły się jakiegokolwiek okoliczności mogące wyłączać jego winę, w szczególności stan psychiczny oskarżonej, będący wynikiem jej uzależnienia od środków odurzających, nie znosił ani nie ograniczał zdolności do rozpoznania znaczenia czynów ani pokierowania postępowaniem.

Stopień winy oskarżonej należało określić jako znaczny, biorąc pod uwagę przede wszystkim popełnienie występku przez oskarżoną z zamiarem bezpośrednim, motywowane osiągnięciem korzyści osobistej polegającej na użyciu zaświadczenia w celu pozyskania pieniędzy potrzebnych do nabycia środków odurzających dla niej i dla jej konkubenta, wykorzystanie formularzy zaświadczeń pobranych bez zgody pracodawcy z rażącym nadużyciem jego zaufania.

Podobnie stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu należało określić jako nieznaczny, co jednak nie pozwalało na przyjęcie, że czyn przypisany oskarżonej stanowił wypadek mniejszej wagi. Oskarżona naruszyła bowiem dobro prawne w postaci wiarygodności dokumentów i stworzyła zagrożenie dla dobra prawnego w postaci pewności obrotu prawnego. Działanie oskarżonej cechowało się zamiarem bezpośrednim, motywowane było celem osiągnięcia korzyści osobistej. Wejście w posiadanie formularza wykorzystanego przy popełnieniu występku odbyło się z rażącym nadużyciem zaufania wobec pracodawcy oskarżonej. Dysponując podrobionym zaświadczeniem, a jednocześnie podrobioną legitymacją ubezpieczeniową zawierającą dane K. W., w której oskarżona zamieściła swoje zdjęcie, wytworzyła sytuację, w której uzyskiwała sposobność posłużenia się nimi w obrocie prawnym przez zawarcie na ich podstawie na rachunek I. W. fikcyjnej umowy z innym podmiotem, w wykonaniu której bezpodstawnie uzyska przysporzenie majątkowe. Wprawdzie kwota miesięcznego wynagrodzenia w wysokości 1.550 złotych, na którą wskazywało podrobione przez oskarżoną zaświadczenie, pozwala na przyjęcie, że wartość ewentualnego przysporzenia uzyskanego przez oskarżoną w wykonaniu fikcyjnej umowy, która mogła zostać zawarta na podstawie podrobionego zaświadczenia, a tym samym wysokość potencjalnej szkody, nie była wysoka, to jednak niewątpliwie spowodowałyby komplikacje w obrocie prawnym przede wszystkim dla K. W.. Zaświadczenie nie obejmowało bowiem danych osoby fikcyjnej.

Występek z art. 270 § 1 k.k. podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Okoliczności łagodzące stanowiły brak karalności oskarżonej w chwili popełnienia przez nią występku będącego przedmiotem niniejszego postępowania, ustabilizowana obecnie sytuacja rodzinna i zawodowa, złożenie przez oskarżoną w postępowaniu przygotowawczym wyjaśnień pozwalających na ustalenie jej odpowiedzialności.

Okoliczności obciążające stanowiły jednokrotna karalność oskarżonej za występki z art. 270 § 1 k.k. według stanu w chwili wyrokowania, motywacja osiągnięcia korzyści osobistej polegającej na użyciu zaświadczenia w celu pozyskania pieniędzy potrzebnych do nabycia środków odurzających, wykorzystanie do podrobienia zaświadczenia formularza pobranego bez zgody pracodawcy z rażącym nadużyciem jego zaufania.

W ocenie Sądu Rejonowego, uwzględniając kryteria przewidziane w art. 53 § 1 i 2 k.k., w okolicznościach niniejszej sprawy karą adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonej czynu oraz spełniającą wymagania prewencyjne zarówno w wymiarze indywidualnym, jak i generalnym stanowiła kara grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości każdej stawki dziennej na kwotę 10 złotych, a więc kwotę najniższego wymiaru przewidzianego ustawą, biorąc pod uwagę stosunkowo niskie zarobki oskarżonej oraz pozostawanie na jej utrzymaniu małoletniego dziecka.

Podstawę rozstrzygnięcia w przedmiocie dowodu rzeczowego objętego wykazem nr (...) - (...), poz. 3, k. 34, stanowił art. 44 § 2 k.k.

Z kolei podstawę rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu względem oskarżonej stanowił art. 624 § 1 k.p.k., uwzględniając stosunkowo niskie zarobki oskarżonej oraz pozostawanie na jej utrzymaniu małoletniego dziecka, wskazujące na to, że obciążanie oskarżonej, obok grzywny, obowiązkiem uiszczenia kosztów długotrwałego postępowania stanowiłoby dla oskarżonej dolegliwość nadmierną.

Z tych względów Sąd Rejonowy orzekł jak w sentencji.